

Strada *Ficțiunii*

OBLOMOV

ИНСТИТУТ ПЕРЕВОДА

AD VERBUM

Publicat cu sprijinul
Institutului pentru Traduceri Literare (Russia)

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă.

Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele. Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

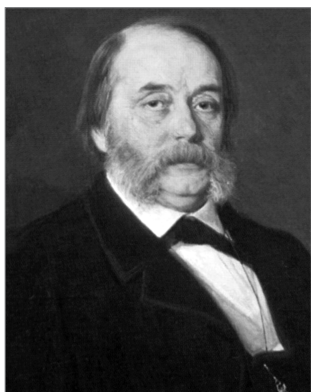

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

IVAN ALEKSANDROVICI GONCEAROV

Ivan Aleksandrovici Goncharov s-a născut în anul 1812 în orașul Simbirsk, în familia unui negustor înstărit, și a studiat filologia la Universitatea de Stat din Moscova. După absolvire a lucrat în cancelaria orașului natal, dar în scurtă vreme s-a mutat la Sankt Petersburg, unde a intrat în slujba guvernului ca traducător. Tot acum începe să publice poezii și proză scurtă în diverse almanahuri. Primul său roman, *O poveste obișnuită*, apărut în 1847 în revista *Sovremennik*, a fost întâmpinat elogios de cele mai mari nume ale criticii rusești, printre care și

Visarion Belinski. În 1849, în aceeași revistă îi este publicat *Visul lui Oblomov*, un fragment din romanul la care Goncharov lucra în acea vreme. Romanul însă nu a apărut decât zece ani mai târziu, sub titlul *Oblomov* (Обломов, 1859; Editura ALLFA, 2014), și este considerat astăzi una dintre capodoperele literaturii ruse. *Râpa*, ultimul său roman, a fost publicat în 1869. Goncharov a scris numeroase cronici și articole pe teme literare și, în calitate de cenzor, a facilitat publicarea unor scrieri importante ale unor autori ca Turgheniev, Nekrasov și Dostoievski. A murit de pneumonie în 27 septembrie 1891.

Vocea autorului

„Motivul pentru care pun tocul pe hârtie este unul simplu, prozaic, și anume: cu toate plimbările, băile în mare, mesele de prânz, micul dejun, leneveala la umbră, pe verandă, tot îmi mai rămân dimineața vreo trei ore în care nu am ce face...”

I.A. Goncharov

I.A. GONCEAROV

OBLOMOV

Traducere din limba rusă și note de
Antoaneta Olteanu

EDITURA ALLFA

ОБЛОМОВ
Ivan Aleksandrovici Goncearov

OBLOMOV
Ivan Aleksandrovici Goncearov
Copyright © 2014 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GONCEAROV, IVAN ALEKSANDROVICI
Oblomov / I. A. Goncearov; trad.: Antoaneta Olteanu. –
București: ALLFA, 2014
ISBN 978-973-724-670-7

I. Olteanu, Antoaneta (trad.)

821.161.1-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.
Drepturile de distribuție în străinătate aparțin editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA**,
is strictly prohibited.
Copyright © 2014 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**:
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10
Distribuție: 021 402 26 30;
021 402 26 33
Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Martin Zick
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Anca Tach
Design copertă: Alexandru Novac

Partea întâi

I

Pe strada Gorohovaia, într-una dintre casele mari a căror populație ar fi ajuns pentru un oraș de provincie, stătea dimineața întins în pat, în apartamentul său, Ilia Ilici Oblomov.

Era un om de vreo treizeci și doi, treizeci și trei de ani, de statură mijlocie, cu o înfățișare plăcută, cu ochi de un cenușiu închis din care lipsea orice idee bine definită, iar în trăsăturile feței nu se vedea nici urmă de concentrare. Gândurile zburau ca o pasăre liberă pe chipul lui, fâlfâiau în ochi, se așezau pe buzele lui întredeschise, se ascundeau în cutele frunții, apoi dispăreau de tot și atunci pe toată fața se răspândea lumina egală a lipsei de grijă. De pe chip lipsa asta de grijă se muta în poziția trupului întreg, până și în cutele halatului.

Uneori privirea i se întuneca din cauza unei expresii, a unei oboseli sau plictiseli. Dar nici oboseala, nici plictiseala nu puteau să alunge de pe față, măcar preț de o clipă, moliciunea predominantă și expresia principală, nu numai a feței, ci și a întregului suflet; iar sufletul îi strălucea așa de deschis și de clar în ochi, în zâmbet, în fiecare mișcare a capului, a mâinii! Iar un om cam superficial, rece, dacă ar fi trecut pe lângă Oblomov, ar fi spus: „Trebuie că e un om bun, tare simplu!“ Dacă s-ar fi nimerit un om mai profund și mai simpatic, după ce i-ar fi privit multă vreme chipul, s-ar fi îndepărtat meditănd plăcut, zâmbind.

Fața lui Ilia Ilici nu era nici rumenă, nici oacheșă, nici în mod clar palidă, ci total indiferentă, sau părea așa poate pentru că Oblomov era buhăit cumva, mai mult decât vârsta lui: să fi fost oare din cauza lipsei de mișcare sau de aer, sau poate din ambele cauze. De fapt, tot corpul lui, judecând după culoarea mată, extrem de albă a gâtului, a mâinilor micuțe și pufoase, a umerilor moi, părea mult prea delicat pentru un bărbat.

Mișcările lui, chiar când era agitat, erau limitate de aceeași moliciune și lene nu lipsite de o oarecare grație. Dacă fața îi era cuprinsă de un nor de îngrijorare, privirea i se înnegura, pe frunte îi apăreau cute, începea jocul îndoielilor, al tristeții, al spaimei; însă rareori neliniștea asta împietrea sub forma unei idei închegate, și chiar mai rar se transforma în intenție. Toată neliniștea asta era soluționată printr-un oftat și rămânea împietrită sub forma apatiei sau moțâielii.

Ce i se mai potrivea lui Oblomov costumul de casă cu trăsăturile de mort ale feței lui și cu trupul lipsit de viață! Avea un halat din material persan, un adevărat halat oriental, fără nici cea mai mică aluzie la Europa, fără ciucuri, fără catifea, fără talie, destul de cuprinzător, așa că Oblomov putea să se înfășoare de două ori în el. Mânecele, după moda clasică asiatică, se lărgeau de la degete spre umăr. Deși acest halat își pierduse proapețimea inițială și din loc în loc își schimbase strălucirea originară, naturală, cu o alta, achiziționată pe parcurs, încă mai păstra strălucirea culorilor orientale și rezistența țesăturii.

Halatul avea, în ochii lui Oblomov, o mulțime de calități neprețuite: e moale, flexibil; trupul nu-l simte pe el; el, ca un rob ascultător, se supune și celei mai mici mișcări a corpului.

Oblomov stătea acasă mereu fără cravată și fără vestă, pentru că îi plăceau libertatea și spațiul. Avea niște papuci lungi, moi și lați; când el, fără să se uite, își cobora picioarele din pat, acestea imediat nimereau în ei.

Statul în pat nu era, pentru Ilia Ilici, o necesitate, ca în cazul unui bolnav sau al unui om care vrea să doarmă, nici o întâmplare, ca în cazul unuia care a obosit, nici o plăcere, ca în cazul unui leneș; aceasta era starea lui normală. Când era acasă – și el era acasă aproape tot timpul – stătea mereu întins și mereu în aceeași cameră în care l-am și găsit, care-i slujea de dormitor, cabinet și salon. Mai avea alte trei camere, dar intra foarte rar în ele, poate numai dimineața, și nu în fiecare zi, ci numai când un servitor mătura în cabinetul lui, lucru care nu se întâmpla prea des. În acele camere mobila era acoperită cu huse, iar storurile erau lăsate.

Camera în care stătea culcat Ilia Ilici părea, de la prima vedere, frumos aranjată. Acolo se aflau un birou din lemn roșu, două

canapele tapițate cu un material mătăsos, niște paravane frumoase, brodate cu niște păsări și fructe inexistente în natură. Acolo erau și niște draperii din mătase, covoare, câteva tablouri, obiecte din bronz, porțelan și o mulțime de mărunțișuri frumoase.

Dar ochiul experimentat al unui om cu un gust adevărat vedea, chiar și dintr-o privire fugară aruncată asupra tuturor acestor lucruri, dorința de a păstra conveniențele pentru o bună-cuviință inevitabilă, numai să scape de oameni. Oblomov, desigur, numai de asta fusese preocupat când își aranjase cabinetul. Un gust rafinat nu s-ar fi mulțumit cu acele scaune grele, deloc grațioase, din lemn roșu, cu acele etajere nesigure. Fundul unei canapele se lăsase, lemnul se descleiasse din loc în loc.

Aceeași trăsătură o aveau și tablourile, și vasele, și bibelourile.

Însă gazda privea aranjamentul cabinetului său așa de indiferent și de distrat, de parcă ar fi întrebat din priviri: „Cine a tot adus aici atâtea lucruri și le-a aranjat?“ Din cauza acestei atitudini reci ale lui Oblomov față de proprietatea sa, dar poate și din cauza unei atitudini mult mai reci, legate de același obiect, a servitorului lui, Zahar, înfățișarea cabinetului, dacă era să ne uităm și mai atent, frapa prin delăsarea și dezinteresul ce domneau în el.

Pe pereți, pe lângă tablouri, ca niște festoane, se lipea pânza de păianjen îmbibată de praf; oglinzile, în loc să reflecte obiectele, puteau să fie mai degrabă niște tăblițe pentru a scrie pe ele, în praf, niște însemnări de ținut minte. Covoarele erau pline de pete. Pe canapea se afla un prosop uitat; pe masă, mai în fiecare dimineață, se găseau o farfurie și o solniță, neridicate după cina din ajun, pe care se aflau un os ros și o mulțime de firimituri de pâine.

Dacă nu ar fi fost farfuria asta și o pipă din care abia se fumasă, sprijinită de pat, sau stăpânul însuși, care stătea întins pe canapea, am fi putut crede că acolo nu locuiește nimeni – așa de prăfuit era totul, decolorat și, de fapt, lipsit de urmele vieții prezente omenești. Pe etajere, e adevărat, se aflau două, trei cărți deschise, un ziar, iar pe birou se afla o călimară cu niște pene; dar paginile la care erau deschise cărțile fuseseră acoperite de praf și

se îngălbeniseră; se vedea că fuseseră abandonate de mult; numărul ziarului era din anul trecut, iar din călămară, dacă înmuiai tocul în ea, ar fi ieșit poate numai o muscă speriată, bâzâind.

Ilia Ilici s-a trezit, în ciuda obiceiului, foarte devreme, pe la ora opt. Ceva îl îngrijora foarte tare. Pe față îi apăreau din când în când ba groaza, ba o melancolie și o părere de rău. Se vedea că în el se dă o luptă interioară, iar mintea încă nu-i sare în ajutor.

Problema era că Oblomov primise în ajun de la țară, de la vechil, o scrisoare cu un conținut neplăcut. Se știe despre ce lucruri neplăcute poate scrie un vechil: nu se fac recoltele, nu se strâng impozitele, scade venitul ș.a.m.d. Deși vechilul și în anul dinainte, și în urmă cu trei ani îi scrisese boierului niște scrisori identice, de data asta scrisoarea acționase puternic, ca orice surpriză neplăcută.

Păi era ușor? Trebuia să se gândească, să vadă de ce măsuri e nevoie. De fapt, trebuie să dăm dreptate grijii lui Ilia Ilici față de afacerile sale. El, la prima scrisoare neplăcută primită de la vechil, în urmă cu câțiva ani, deja începuse să conceapă în minte un plan pentru diferitele măsuri de a îmbunătăți felul în care era administrată moșia sa.

Conform acestui plan trebuia să se introducă tot felul de măsuri economice, polițienești și de alte genuri. Dar planul era încă departe de a fi chibzuit în deplinătatea sa, iar scrisorile neplăcute de la vechil se repetau în fiecare an, îndemnându-l să treacă la acțiune și, prin urmare, tulburându-i liniștea. Oblomov era conștient de necesitatea ca, înainte de a definitiva planul, să întreprindă ceva hotărâtor.

El, imediat ce se trezise, intenționase să se scoale imediat, să se spele și, după ce și-ar fi băut ceaiul, să se gândească serios, să chibzuiască ceva, să noteze și, de fapt, să se ocupe de problema asta cum se cuvine.

De jumătate de oră tot stătea așa culcat, chinuit de această intenție, dar mai apoi și-a spus că o să apuce să facă toate astea și după ceai, iar ceaiul îl putea bea, după obicei, în pat, mai ales că nimic nu-l împiedica să mediteze și culcat.

Așa a și făcut. După ceai s-a ridicat în capul oaselor în patul său și era cât pe ce să se dea jos; când se uita la papuci, un picior începea să coboare din pat, dar el imediat îl trăgea înapoi.

Când pendula a bătut nouă și jumătate, Ilia Ilici a tresărit.

— De fapt, ce vreau eu să fac? spuse el cu năduf, cu voce tare. Trebuie să ai conștiință: e timpul să te apuci de treabă! Dă-ți frâu numai și... Zahar! începu el să strige.

Din odaia separată de cabinetul lui Ilia Ilici numai printr-un mic coridor se auziră mai întâi mârâitul unui câine în lanț, apoi bufnitura unor picioare care săreau de undeva. Era Zahar, care sărise de pe patul său din spatele sobei, unde își petrecea de regulă timpul, cufundat în moțaială.

Intră un om în vârstă, într-un surtuc cenușiu, rupt la subsuoră, de unde ieșea o bucată de cămașă, într-o vestă tot cenușie, cu nasturi de aramă, cu un craniu gol rotund și cu niște favoriți roșcați, acoperiți de cărunțeală, extrem de lați și de deși, așa încât din fiecare ai fi putut face câte trei bărbi.

Zahar nu încerca să-și schimbe înfățișarea pe care i-o dăduse Domnul, și nici costumul său, cu care mersese cândva prin satul lui. Hainele i se coseau după un model adus de la țară. Surtucul cenușiu și vesta îi plăcuseră și pentru că semănau aproape cu o uniformă, în care vedea o slabă amintire a unei livrelor pe care o purtase odinioară, când îi conducea la biserică sau în vizită pe răposații stăpâni; iar livrea, în amintirile lui, era singura reprezentantă a demnității în casa familiei Oblomov.

Nimic altceva nu-i mai amintea bătrânului de viața bogată, demult apusă, din satul uitat de lume. Stăpânii bătrâni au murit, portretele de familie au rămas acasă și, mă rog, sunt prăvălitate undeva în pod; legendele despre vechiul mod de viață și importanța familiei cuprindeau tot sau trăiau numai în mintea câtorva bătrâni, care rămăseseră la țară. De aceea pentru Zahar era așa de prețios surtucul cenușiu: în el și în alte câteva semne ce se păstraseră pe chipul și în manierele boierului, care-i amintea de părinții lui, vedea aluzii vagi la măreția apusă, la fel cum vedea și în capriciile boierului. Chiar dacă mormăia, și în barbă și cu voce tare, respecta aceste capricii, ca fiind o manifestare a voinței boierului, a dreptului stăpânilor.

Fără capricii el nu prea l-ar fi simțit deasupra lui pe boier; fără ele nimic nu i-ar mai fi readus la viață tinerețea, satele pe care le părăsise de mult, și tradițiile acelei case foarte vechi,

care avea o cronică ținută de servitorii bătrâni, de doici, și transmisă în neam.

Casa Oblomovilor fusese cândva bogată și celebră prin părțile acelea, dar mai apoi, Dumnezeu știe de ce, totul a sărăcit, a devenit mărunț și, în fine, s-a pierdut pe neobservate printre casele aristocratice vechi. Numai servitorii cărunți din casă mai păstrau și-și transmiteau unul altuia amintiri, prețuindu-le ca pe icoane.

Iată de ce Zahar își iubea așa de tare surtucul cenușiu. Poate că ținea și la favoriții lui, pentru că văzuse în copilărie mulți servitori bătrâni cu acea podoabă veche, aristocratică.

Ilia Ilici, cufundat în gânduri, multă vreme nu l-a remarcat pe Zahar. Zahar stătea în fața lui tăcut. În cele din urmă a tușit.

— Ce-i cu tine? întrebă Ilia Ilici.

— Păi m-ați chemat.

— Te-am chemat? Păi nu mai știi de ce te-am chemat! răspunse el întinzându-se. Deocamdată du-te la tine, o să-mi aduc eu aminte.

Zahar a ieșit, iar Ilia Ilici a continuat să stea întins și să se gândească la scrisoarea blestemată.

A trecut cam un sfert de oră.

— Ei, gata cu statul în pat! spuse el, doar trebuie să mă scol... Dar, de fapt, ia să mai citesc eu încă o dată cu atenție scrisoarea vechilului și după aceea o să mă scol. Zahar!

Din nou aceeași săritură, și un mormăit mai puternic. Zahar a intrat, iar Oblomov s-a cufundat din nou în gânduri. Zahar a stat așa vreo două minute, deloc binevoitor, privindu-l cumva de la distanță pe boier. În fine, s-a dus spre ușă.

— Unde te duci? întrebă deodată Oblomov.

— Păi dumneavoastră nu spuneți nimic, așa că de ce să stau aici așa, în picioare, degeaba? spuse răgușit Zahar, nemaiavând o altă voce; după spusele lui, își pierduse vocea la vânătoarea cu câini, când se ducea cu boierul bătrân. Se pare că i-ar fi suflat în gât un vânt puternic.

El stătea pe jumătate întors în mijlocul camerei și se uita tot așa la Oblomov.

— Păi ce, ți s-au uscat oare picioarele, nu mai poți sta în picioare? Vezi doar că sunt îngrijorat, așa că așteaptă și tu puțin! Nu te-ai săturat de atâta stat culcat acolo? Caută scrisoarea pe care am primit-o ieri de la vechil. Unde ai pus-o?

— Ce scrisoare? Nu am văzută ră nicio scrisoare, spuse Zahar.

— Păi tu ai luat-o de la poștaș: una așa, murdară!

— Păi de unde să știu eu unde ați pus-o dumneavoastră? spuse Zahar, lovind ușor cu mâna peste hârtiile și peste tot felul de obiecte ce se aflau pe birou.

— Tu niciodată nu știi nimic. Acolo, în coș, uită-te! Sau o fi căzut după canapea? Uite, spătarul canapelei nu e reparat nici până acum; ce, să chem eu în locul tău tâmplarul s-o repare? Doar tu ai stricat-o. Nu te gândești la nimic!

— Nu am stricat-o eu, răspunse Zahar, ea s-a stricat singură; doar n-o să trăiască un veac: trebuia să se strice odată și odată.

Ilia Ilici nu consideră necesar să demonstreze contrariul.

— Ai găsit-o, ce faci? întrebă el.

— Uite niște scrisori.

— Nu sunt alea.

— Ei, atunci nu mai este alta, spuse Zahar.

— Ei, atunci bine, pleacă! spuse nerăbdător Ilia Ilici. O să mă scol, o s-o gădesc eu.

Zahar s-a dus în camera lui, dar imediat ce a pus mâinile pe băncuța sa, ca să se ridice pe ea, din nou s-a auzit un strigăt grăbit:

— Zahar, Zahar!

— Ah, Doamne! mormăi Zahar pornind din nou spre cabinet. Ce chinuri pe capul meu! Măcar de-ar veni mai repede moartea!

— Ce doriți? spuse el, sprijinindu-se cu o mână de ușa cabinetului și privind spre Oblomov, în semn de ostilitate, așa de pieziș, că-l vedea pe boier cu jumătate de ochi, iar boierul îi vedea numai un favorit lat, din care te-ai fi așteptat să țâșnească două, trei păsări.

— Batista, mai repede! Ai fi putut să te gândești și singur: nu vezi? îi făcu observație sever Ilia Ilici.

Zahar nu remarcă niciun fel de nemulțumire deosebită sau uimire în acel ordin și reproș al boierului, crezând, probabil, din punctul lui de vedere, că ambele sunt perfect firești.

— Dar cine să știe unde este batista? mormăi el, dând roată camerei și pipăind fiecare scaun, deși se putea vedea din prima că pe scaune nu se află nimic. Tot pierdeți! observă el, deschizând ușa salonului, pentru a se uita dacă nu este cumva acolo.

— Unde? Aici să cauți! De trei zile nu am fost acolo. Hai odată, mai repede! spuse Ilia Ilici.

— Unde e batista? Nu e batista! spuse Zahar, desfăcându-și mâinile și uitându-se prin toate colțurile. Păi uite-o, spuse el răgușit și supărat, e sub dumneavoastră! Uite, iese un capăt. Stați pe ea și întrebați de batistă!

Și, fără să mai aștepte răspunsul, Zahar vru să iasă. Oblomov începu să se simtă oarecum stânjenit din cauza propriei ratări. Găsi repede un alt motiv de a-l scoate pe Zahar vinovat.

— Ce curățenie e peste tot: uite ce de praf, uite ce de mizerie, Doamne-Dumnezeule! Uite, uite, ia uită-te tu în colțuri, nu faci nimic!

— Păi dacă nici eu nu fac nimic... începu Zahar cu o voce supărată. Mă străduiesc, nu-mi cruț viața! Șterg și praful, și mătur aproape în fiecare zi...

Arătă spre mijlocul podelei și spre masa la care mânca la prânz Oblomov.

— Uite, uite, spuse el, totul e măturat, e pus în ordine, parcă e pentru nuntă... Ce mai vreți?

— Păi asta ce e? îl întrerupse Ilia Ilici, arătând spre pereți și tavan. Dar astea? continuă, arătând spre prosopul aruncat în așchii, apoi spre masă, unde era farfuria cu bucata de pâine.

— Ei, asta, mă rog, o s-o strâng, spuse Zahar disprețuitor, luând farfuria.

— Numai asta! Dar praful de pe pereți, dar pânza de păianjen...? spuse Oblomov arătând spre pereți.

— Pe astea o să le curăț aproape de Săptămâna Mare: atunci o să curăț icoanele și-o să dau jos pânza de păianjen...

— Dar cărțile, tablourile, nu trebuie scuturate...?

— Cărțile și tablourile înainte de Crăciun: atunci o să iau la mână cu Anisia toate dulapurile. Dar acum, când să faci curățenie? Stați numai în casă.

— Păi uneori mă duc la teatru sau în vizită: uite, atunci ar trebui...

— Păi ce curățenie e aia noaptea?

Oblomov se uită la el cu reproș, dădu din cap și oftă, dar Zahar se uită indiferent pe fereastră și oftă și el. Boierul probabil se gândea: „Ei, frate, tu ești un Oblomov mult mai mare decât sunt eu!“ Iar Zahar aproape se gândea: „Minți! Tu ești meșter numai la vorbit, spui numai cuvinte complicate și jalnice, dar nu te interesează praful și pânzele de păianjen!“

— Pricepi tu oare, spuse Ilia Ilici, că de la praf se fac molii? Uneori văd chiar și o ploșniță pe perete!

— Eu am și purici! răspuse indiferent Zahar.

— Și oare asta e bine? Doar este o mizerie! remarcă Oblomov.

Zahar zâmbi cu toată fața, așa că zâmbetul lui cuprinse până și sprâncenele și favoriții, care, din cauza acestui lucru, se dădură la o parte, și pe toată fața lui, până la frunte, se întinse o pată roșie.

— Și de ce sunt eu vinovat că sunt ploșnițe pe lume? spuse el cu o mirare naivă. Oare eu le-am născocit?

— Asta e din cauza murdăriei, îl întrerupse Oblomov. Ce tot bâigui acolo?

— Păi nici murdăria n-am născocit-o eu.

— Uite, la tine șoarecii aleargă noaptea prin odaie, îi aud.

— Nici pe șoareci nu i-am născocit eu. Creaturile astea, șoareci, pisici, ploșnițe... sunt multe peste tot.

— Și cum de la alții nu sunt nici molii, nici ploșnițe?

Pe fața lui Zahar apărură neîncrederea sau, mai bine zis, o convingere liniștită că așa ceva nu există.

— Eu am multe lucruri, spuse el încăpățânat, nu poți să ai grijă de orice ploșniță, doar n-o să te bagi prin crăpături, după ea.

Dar el parcă spunea: „Și ce fel de dormit ar fi ăla fără ploșnițe?!“

— Mătură, dă afară gunoiul de prin colțuri și n-o să mai fie nimic, îl învăță Oblomov.

— Faci curățenie, dar mâine se adună din nou, spuse Zahar.
— Nu se adună, îl întrerupse boierul, nu trebuie să se întâmple asta.

— Se adună, știu eu, repetă servitorul.

— Păi dacă se adună, să măhuri din nou.

— Cum așa? În fiecare zi să iei la mână toate colțurile? Întrebă Zahar. Păi ce viață mai e și asta? Mai bine îmi ia Dumnezeu zilele!

— Și atunci de ce la alții e curat? protestă Oblomov. Ia uită-te peste drum, la acordor: ți-e mai mare dragul să te uiți, și acolo este numai o fată...

— Păi de unde să ia germanii gunoi, protestă deodată Zahar. Ia uitați-vă dumneavoastră cum trăiesc ei! Toată familia roade un os o săptămână întregă. Surtucul purtat de tată trece la fiu, iar de la fiu din nou la tată. Soția și fetele au rochii scurțute: își tot strâng picioarele ca niște găște... De unde să ia ei gunoi? Uite, la ei nu e ca la noi, ca în dulapuri să stea cu anii mormane de haine purtate sau să se adune un colț întreg de coji de pâine pentru iarnă... La ei coaja asta nu stă acolo degeaba: fac din ea o mulțime de pesmeți, și-i mai și beau cu bere!

Zahar chiar scuipă printre dinți, gândindu-se la o asemenea viață plină de avariție.

— Ce să mai vorbim! protestă Ilia Ilici. Mai bine fă curat.

— Altădată aș fi făcut curat, dar dumneavoastră nu mă lăsați, spuse Zahar.

— O ții pe-a ta! Ce să spun, eu îți stau în drum.

— Sigur că dumneavoastră; stați mereu acasă: cum să fac curățenie în prezența dumneavoastră? Plecați pentru o zi și o să fac curățenie.

— Uite ce-ți mai trece prin minte, să plec! Ia mai bine du-te la tine.

— Chiar așa! insistă Zahar. Uite, măcar azi să plecați, aș face ordine peste tot cu Anisia. Și oricum nu ne descurcăm amândoi: trebuie să mai angajăm niște femei, să spălăm tot.

— Ei! Ce poveste, femei! Pleacă de-aici, spuse Ilia Ilici.

Deja nu mai era bucuros că-l provocase pe Zahar la discuția asta. Uita mereu că, dacă atingi puțin acest subiect delicat, nu scapi de belele.